

La innocència culpable

“Aprofundeix més. ¿Què veus al teu voltant?” La veu de l’hipnotitzador arribava alta i clara, tot i que ja no el podia veure. Just abans de començar el procés, m’havia repensat la meua presència a la consulta i havia provat de sortir esperitat d’allà, i ell, en un intent per calmar-me, m’ho havia impedit agafant-me. No m’havia agradat que ho fes i em mirés d’aquella manera, i sense saber ben bé que passava, el meu cos l’havia empentat fortament en un moviment reflex que l’havia deixat ajagut sobre la butaca. Imaginava que en mi devia haver vist una necessitat, ja que no va tenir-m’ho en compte, i finalment m’havia acabat convencent. Al capdavant, feia molts mesos que havia perdut les ganes de viure, i no podia treure’m del cap la mirada buida que m’havia dirigit la meua mare just abans d’abocar-se al buit davant de tot Calonge des del torricó del castell.

Em trobava envoltat dels camps de la meua infantesa. Al fons, es retallava la figura imponent de les Gavarres. Un únic camí, que vaig enfilem, s’obria pas enmig d’extensions infinites de vinyes eixarreïdes, mortes, i terra erma on cap més llavor hi podria germinar. Poc després, a la vora, vaig veure un nen petit completament vestit de blanc, pujat a la cistella d’un globus aerostàtic del mateix color, resseguint-me amb mirada absent fins que el vaig deixar enrere. En el passat aquells globus havien estat la meua passió, però allò havia canviat des del terrible accident que m’havia deixat en xoc, anys ençà, aquell dia tan ventós. Finalment el camí va desembocar al peu de les muntanyes, on s’hi obria l’entrada a una cova sinistra que de ben segur amagava respostes. En el moment de creuar el llindar, em va amagar la terrible sensació de que penetrant en aquell terreny verge, s’havia consumat un sacrilegi imperdonable. Vaig voler fer marxa enrere, de sobte la idea de tornar al globus resultava d’allò més temptadora, però una esclavissada de roques va taponar la sortida. Només podia seguir endintant-me a la cova, i mentre ho feia, notava com el meu cos canviava. La meua estatura s’escurçava i els meus cabells s’allargaven cada cop més, retornant al meu jo preadolescent; i al mateix temps, tota la seguretat, les armadures, la imatge de noi conflictiu; els discs de contenció que havia construït al meu voltant d’aleshores ençà, van desaparèixer amb la consistència del fum. “Quan arribi a zero obriràs els ulls i sortiràs del trànsit: cinc, quatre, tres...”. La veu es va anar esmorteint fins a desaparèixer, m’havia quedat sol i aïllat dins d’aquell pou. Una ombra va aparèixer, era el meu pare. Vaig córrer alleujat als seus braços. Feia tant que no el veia. “Amb els cabells així ets més guapo que qualsevol de les teves companyes d’escola”. Tenia la sensació de que allò ja ho havia sentit abans. L’abraçada es va estrènyer i les seves mans van baixar més, ficant-se’m dins els pantalons i més enllà. Vaig fer-me enrere, i ell va començar a descordar-se els botons dels texans mentre em mirava amb aquells ulls famolencs i ferals. Horrорitzat, vaig fugir per amagar-me, com tantes altres vegades, però aquella

vegada, en aquella cistella d'un metre quadrat, a tresmil metres d'alçada, no tenia enlloc on fugir, i quan em va mirar d'aquella manera i vaig notar el seu tacte damunt la pell... Tot va passar massa ràpid. Feia molt de vent, i ell es va desequilibrar. Sí, el vent. Va transportar aquell crit tan llarg i esgarrifós. Jo no podia fer-hi res, no ho havia pogut evitar. I quan en xoc, vaig mirar als ulls a la meva mare...¿Què havia cregut veure? La sortida de la cova tornava a estar oberta, i mentre corria deixant enrere tots els bloquejos, gemegava enfollit. El globus blanc amb el nen ja era massa lluny del meu abast per a pujar-m'hi, i mentre el veia enlairant-se i desapareixent en l'horitzó, m'enfonsava sabent que mai més ja no el tornaria a veure.